CİLT II
No. 29
25-2-1943

AFACAN

7½ KURUŞ

Her hafta Perşembe Günleri çıkar

— 3 —

— Geçen sayıdan devam —

Kammamuri:

— Evet, dedi. Tıpkı «hauk» çalmıyor gibi.

«Hauk» dedikleri davul, Hintliler arasında, olağanüstü bir şey olduğu zaman çalınırdı.

Tremal Naik başını sallamış, bir şey söylemiyerek yine kulak kabartmıştı. Kammamuri:

— Fakat, tuhaf şey! dedi. yerin altından geliyor. Sakın yabancılar yuvalarını yerin altında kurmuş olmasınlar?

— Öyle olacak.

— Peki, ne yapacağız şimdi?

— Hiç. Burada bekliyeceğiz. Elbette içlerinden biri meydana çıkacak.

Bu sırada bir ses duyuldu:

— Tikora!

İki Hintli, bunu duyar duymaz ayağa fırladılar. Ses o kadar yakından gelmişti ki, seslenen adam sanki onların yanı başında idi.

Tremal Naik, dört bir yana göz gezdirdikten sonra, yavaş bir sesle ve âdeta kendi kendine konuşur gibi

— Tikora! dedi. Kim seslendi acaba böyle?

Yeniden dört bir yana bakındı. Fakat görünürde kimse yoktu. Başını yukarı kaldırdı ve:

— Sakın ağacın dalları arasında olmasın? dedi.

Kammamuri:

— Pek sanmam, dedi. Ses arkamızdan doğru geldi.

— Tuhaf şey!

— Tikora!

Bu sefer ses, daha yakından işitilmişti. Sanki birisi, kulaklarının dibinde bağırmıştı. Fakat ortada ne kimse vardı, ne de bir çıt çıkıyordu.

İki Hintli bir an kımıldamadan, taş gibi kaldılar. Sonra Kammamuri, ustasının kulağına eğilerek:

— Sakın cinler, periler olmasın? dedi.

Tremal Naik kızmıştı:

— Abtallığın lüzumu yok! dedi. Ben cinlere, perilere inanmam. Sesin sahibini bulunca, sen de cin, peri sandığın sevlerin insandan başka bir şey olmadığını görürsün...

Kara orman avcısı daha lâkırdısını bitirmeden, Kammamuri:

— A! diye boğuk bir sesle haykırdı ve üç, dört adım geriye sıçradı. Bak, bak! Parmağile ağacı gösteriyordu.

Tremal oraya baktı: Ağacın arkasından bir ışık sızıyordu!

— Işık! diye fısıldadı.

Kammamuri:

— Geri çekildim! dedi.

Fakat, ne ileri, ne geri bir adım atmıya kalmadan, yerin altındaki davul sesi yeniden ve daha şiddetli olarak duyuldu. Sonra, uzun bir ıslık duyuldu. Buna daha uzaktan başka ıslık sesleri karşılık verdi.

Tremal Naik, kımıldamadan, durmuş, dinliyordu.

Kammamuri:

— Kaçalım, saklanalım! dedi.

Kara orman avcısı:

— Hayır! dedi. Korkuyorsan sen gizlen. Ben burada durup, bu yabancılarla karşılaşmak, kim olduklarını öğrenmek istiyorum.

Bir ağacın gövdesini siper alarak durdu. Kammamuri de onun yanı başına gizlenmişti.

Biraz sonra, ağacın dalları arasından, etrafı oldukça aydınlatan ışığın ortasında bir insan başının yükseldiğini gördüler. Başında sarı bir sarık bulunan bu adam çıplaktı; yalnız beline, diz kapaklarının üzerine kadar inen bir örtü sarmıştı.

Bu garip kıyafetli Hintli, ağacın üzerinde bir an durup dört bir yanı gözden geçirdikten sonra, görünürde kimse olmadığına emin olarak, aşağıya atlamak üzere sarktı.

O daha yere ayak basmadan, arkasından bir baş daha belirdi. O da dört bir yanı kolladıktan sonra yere atladı.

Tremal Naik'le Kammamuri, kendilerini göstermeden, olup biteni tamamile görebilecek biçimde gizlenmişlerdi. Kımıldayıp ses çıkarmadan korkuyorlar, âdeta nefes bile almıyorlardı. Yalnız Kammamuri kalbinin «küt, küt» attığını duyuyordu. O kadar cesur ve gözü pek olmasına rağmen, Tremal Naik de büyük bir heyecan içinde bulunuyordu.

Bir, iki derken, ağacın dalları arasından yere tam kırk kişi atladı. Ağaçtan ilk inen biraz ileriye, ormanın açıklık bir yerine gitmiş, ötekiler de onun çevresine toplanıp yere oturmuşlardı.

İhtiyar Hintli, boğuk bir sesle onlara:

— Oğullarım, dedi. Bizim bu kutsal toprağımıza ayak basma terbiyesizliğinde bulunan yabancıya cezasını verdik. Güçlü kuvvetli kolumuz ondan önce gelenleri de yere serdi, ondan sonra gelenleri de yere serecek. Yalnız, Tanrıçemizin henüz tamamile gönlü olmadı.

İhtiyar reisin çevresinde toplanmış olan bütün Hintliler hep bir ağızdan:

— Biliyoruz, dediler.

— Evet, siz de biliyorsunuz ki, Tanrıçemiz, Hindistanın hür çocukları olan bizlerden daha başka fedakârlıklar bekliyor.

— Reisimiz emretsin, her şeyi yapmıya hazırız!

— Bunu biliyorum, çocuklarım. Fakat, daha sırası gelmedi.

— Ne bekliyoruz?

— Karşımızda büyük bir tehlike var, çocuklarım.

— Nasıl bir tehlike?

— Bu kutsal topraklarımızın üzerine bir yabancı daha gözlerini dikmiş bulunuyor.

Hintliler hep bir ağızdan:

— Ne diyorsun! diye haykırdılar.

— Evet, çocuklarım! Kendini bilmez bir yabancı daha buralara ayak basmak cesaretini gösteriyor. Fakat o da yakında, Tanrıçemizin gazebine uğraya-

— Devamı 4 üncü sahifede —

AVCI BAYTEKİN
NİHAYET HELENİN KRİZLERİ TAMAMİLE KAYBOLDU. BAYTEKİN BU ESRARENGİZ HAL HAKKINDA TAM BİR MALÛMAT ALMAK İSTİYORDU. GENÇ KADINDAN SORDU.
ODA CEVAP VERDİ. UMARIMKİ DEDİ NALA BUNU İNTİKAM ALMAK İÇİN YAPTI. O SENELERCE EVEL AMCASININ YANINDA İDİ. AMCAMDA O VAHŞİ KABİLE İLE UĞRAŞMIŞTI.
EVVELÂ UZUN SENELER SADAKATLA HİZMET ETTİ. AMCAM MÜKAFAT OLARAK KENDİ ARAZİSİNDEN ONA BİR PARK VERDİ. FAKAT YAŞI İLERLEDİKÇE ODA DAHA VAHŞİ BİR HALE GİRİYORDU..
NİHAYET AMCAM VAZİYETİ YAZARAK ÖLDÜ. KOCAM VE BEN VARİSİ OLDUK. NALAYA HİÇBİR ŞEY YOKTU. O GÜNDENBERİ KADIN BANA OKADAR VAHŞİ BAKIYORDU Kİ ÇOK KORKUYORDUM. FAKAT KOCAMADA ÜZÜLMESİN DİYE BİRŞEY SÖYLEMİYORDUM.
ÖTESİ MALÛM. BAYTEKİN, O SİZİN ÜZERİNİZDE ŞEYTANCA BİR OYUN OYNAMAK İSTEDİ. FAKAT ŞÜKÜRKİ MUVAFFAK OLAMADI. DEDİ..
KUVVETLİ YERLİLERLE ÇEKİLEN BİR KAYIK, DOSTLARIMIZI MEDENÎ MINTAKALARA DOĞRU GÖTÜRÜYORDU..
HELEN İLE KOCASINI ONLARIN GENİŞ MALİKÂNESİ ÖNÜNDE TERK ETTİLER.
BİR HAFTA SONRA BAYTEKİN VE LİLİ SİNGAPURUN BÜYÜK BİR OTELİNİN TRAÇASINDA OTURMUŞLARDI. BU SIRADA UZUN BOYLU BİR ADAM KENDİLERİNE YANAŞTI..
EĞİLİP SELÂM VERDİKTEN SONRA, ZANNEDERSEM ORMANLAR HAKİMİ BAYTEKİNLE GÖRÜŞÜYORUM. ADIM ANTUVAN LOREDİR SİZE GAYET MÜHİM BİR İŞTEN BAHSETMEK İSTERİM DEDİ.
ANTUVAN LORE, BU ÇOK ZENGİN ÇİFTÇİ BAYTEKİNE SİNGAPURUN EN LÜKS BİR ÖTELİNDE RAST GELDİ.
ANTUVA DOĞRUDAN DOĞRUYA SÖZE BAŞLADI: PASİFİĞİN CENUBUNDA BİZE REFAKAT EDEBİLMENİZİ TEMİN İÇİN TAMAM SEKİZBİN KİLOMETRELİK BİR SEYAHAT YAPTIM. TEKLİFİMİ KABUL ETMİYECEK OLURSANIZ NAHİA ADASINDAKİ BİRÇOK BEYAZ İNSANLARIN HAYATI TEHLİKEYE GİRER.
ON SEKİZİNCİ ASRIN SONLARINA DOĞRU JABETZSTON ADINDAKİ BİR AMERİKALI KAPTAN ADAYI ALDI. KENDİSİ VE EVLATLARI SENELERCE BURAYA ADİLÂNE BİR SURETTE HAKİM OLDULAR. BU AİLEDEN SON VE TEK OLAN EVLAT HÂLÂ YAŞIYOR. ADAYI YİRMİ SENE EVEL TERK EDEREK KAYBOLDU.
YERLİLER HÂLÂ STON ADINI HAYALLERİNDE YAŞATIYORLAR VE ONUNGELMESİNİ BEKLİYORLAR. HALBUKİ DEPUİS ADINDA BİR ADAM ADAYI İŞGAL ETTİ. YAPMADIĞI ZULUM KALMADI! HAKİKİ STONDA ORTADAN KAYBOLDU.
BENİM HAKİKİ STONU MU GETİRTME Mİ İSTİYORSUNUZ? KABUL EDERİM. SİZİNLE BERABER GELECEĞİM.
ARKASI VAR.

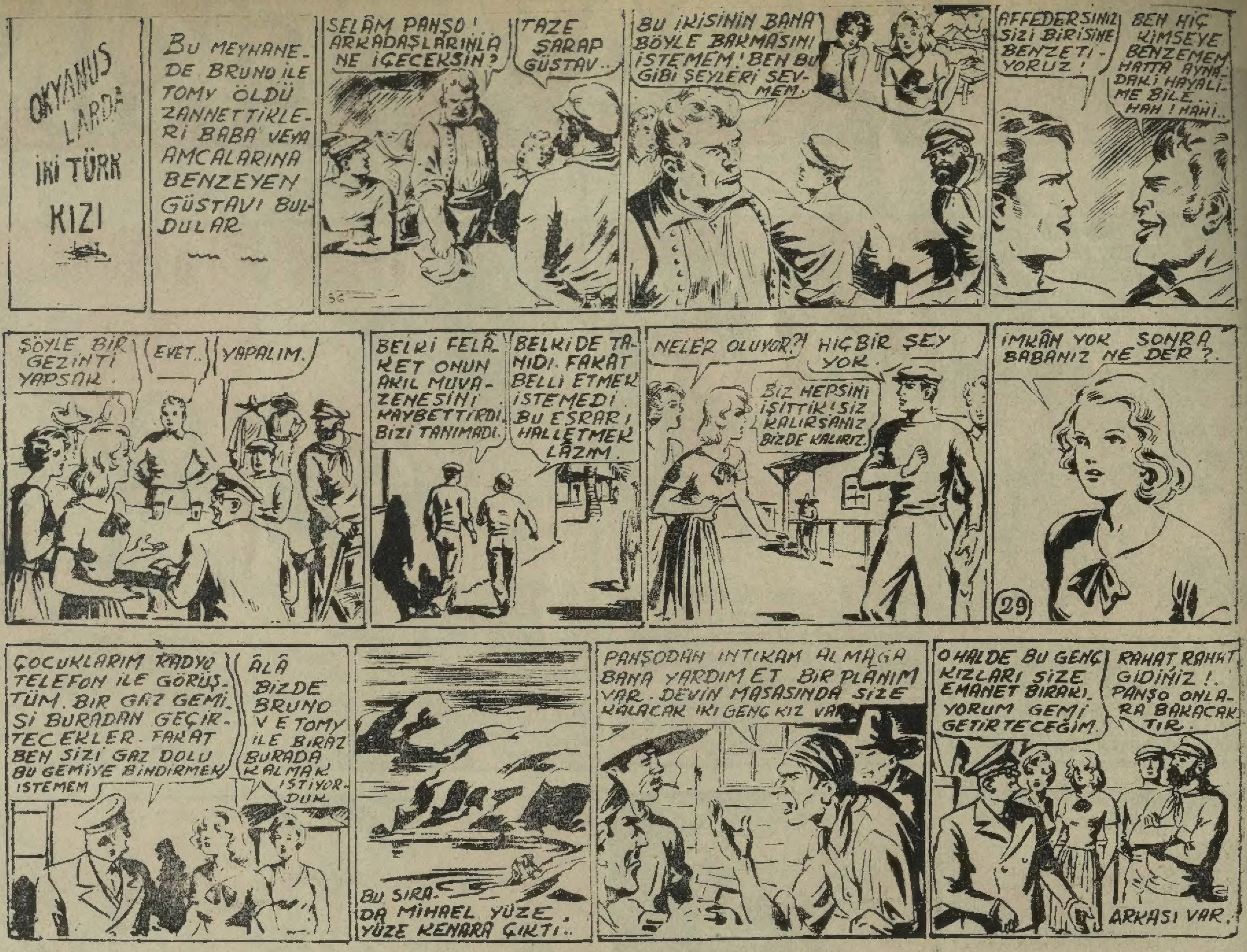

KARA ORMAN AVCISI

— 2 inci sahifeden devam —

cak, pençelerimizin arasında serilecek.

— Kim bu adam?

— Sırası gelince onu da öğreneceksiniz. Şimdi siz bana kurbanımızı getirin.

Reisin bu emri üzerine, hintliler arasından iki delikanlı fırladı. Hurti'nin yattığı yere koştu.

Bütün bu olup bitenleri, gizlendiği yerden gözünü kırpmadan seyreden Tremal Naik, iki Hintlinin Hurti'ye doğru gittiğini görünce, kısık bir sesle:

— Ah! Yezitler! diye söylendi ve tüfengini kavradı.

Kammamuri onun tüfengine yapışıp yere indirerek:

— Ne yapıyorsun, usta! diye haykırdı.

Kara orman avcısı:

— Bırak! dedi. Onlar Hurti'yi öldürdüler, ben de onları gebertirsem hak yerini bulur.

— Fakat biz iki kişiyiz, onlar kırk kişi! Nasıl başa çıkabiliriz?

Tremal Naik'in cesareti kırılmıştı. Tüfengini indirdi ve öfkesini bastırmak için dudaklarını ısırdı.

Bu sırada, iki Hintli, Hurti'nin ölüsünü tutmuşlar, meydanlığa getiriyorlardı.

Tremal Naik yeniden canlandı ve gözlerini öfke bürüdü.

İhtiyar Hintli, ayaklarının dibi ucuna bırakılan ölüye baktı ve:

— Yezit kâfir! diye söylenerek belinden çektiği kamasını zavallı Hurti'nin göğsüne sapladı.

Bunu gören Termal artık kendini tutamadı ve:

— Bu kadarı fazla! diye söylenerek, tüfengini yakaladığı gibi, saklandığı yerden dışarı fırladı.

Korkunç ormanın karanlığı içinde bir alev parladı ve kulakları sağır eden bir gürleme duyuldu. Hintlilerin başı, bir çığlık atarak, Hurti'nin ölü vücudü üzerine devrildi.

Kara orman avcısının bir kurşunu, Hurti'nin öcünü almıştı.

IV
KARA ORMANDA

Birdenbire patlıyan tüfengin sesi üzerine Hintliler, oturdukları yerlerden ayağa fırlamışlardı. Reislerinin göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir anda yere yuvarlandığını görünce, onu kimin öldürdüğünü aramıya bakmadan, ihtiyarın üzerine atıldılar.

Bundan faydalanarak, Tremal Naik'le kammamuri bulundukları yerden kaçtılar ve ormanın daha kuytu bir köşesine gidip saklandılar.

Gizlendikleri yer, dikenli çalılarla, sık dallarla ve büyük yapraklarla kaplı, bir adım öteden bile geçenin oradakileri görmesine imkân olmıyan karanlık bir köşe idi. Gece değil, gündüz bile buraya saklanan birisini kimse bulamazdı.

Tremal Naik:

— Canım kıymetli ise hiç kıpırdama, dedi. Sesimizi çıkarmadıktan sonra tehlike yok.

Kammamuri tir tir titriyordu. Kısık bir sesle:

— Ne yaptın usta! dedi. Başlarını öldürdün diye şimdi hepsi bize diş biliyorlardır. Ellerine geçecek olursak muhakkak parça parça ederler.

— Arkadaşımın öcünü aldım, Kammamuri. Ondan ötesini düşünmüyorum. Zaten, merak etme, bizi burada bulamazlar.

— Nasıl bulamazlar! Onlar insan değil, cin!

— Hayır, ne cin, ne de peri! Hepsi senin, benim gibi insan. Sen sus şimdi de dört bir yana kulak kabart.

İkisi de, gecenin derin sessizliğine kulak verdiler. Uzaktan uzağa Hintlilerin:

— Öç alacağız! Öç alacağız! diye bağıran sesleri duyuldu. (Arkası var)

Bu Harbin Hikâyeleri

Cephane Gemisi

Afrikanın kıyılarından biraz uzakta giden gemi, sıcak bir rüzgârın tatlı tatlı okşayışı altında yol alıyordu.

Geminin içinde çok adam yoktu, fakat içi yüklü idi. Çünkü bu gemi cephane taşıyordu.

Bir aralık, kaptan tayfalardan birini çağırdı ve ona:

— Söyle arkadaşlarına, dedi, dikkat etsinler ve hepsi ödevlerinin başında bulunsunlar. Tehlikeli sulara geliyoruz.

Korktukları düşman denizaltı gemilerile karşılaşmak veya mayine çarpmaktı. Bunun için gemi, elden geldiği kadar kıyıya yakın gidiyor ve sığ sulardan geçiyordu. Bununla beraber yine tehlike vardı.

Kaptanı başka bir tehlike daha korkutuyordu:

Buralarda sular da pek sığ idi. Geminin, kıyıya yakın giderken karaya oturmak tehlikesi de vardı. Fakat, düşman denizaltı gemilerile karşılaşmaktan veya mayine çarpmaktansa karaya oturmak daha iyi idi.

Fakat kaptan ne yapıp yapıp gemisini, kazasız belâsız, gideceği yere kadar götürmek istiyordu.

Gün öyle geçti. Akşam oldu ve karanlık birdenbire bastırdı. Zaten sıcak memleketlerde hep öyledir: Akşam uzun sürmez ve güneş batar batmaz hemen karanlık çöker, gece olur.

Kaptan şimdi gemisini puslaya ve önündeki deniz haritasına bakarak gidiyordu. Geminin hızını da kesmişti ve eskisinden daha yavaş yol alıyordu.

Gece yarısı oldu. Kaptan yerini ikinci süvariye verdi ve kendisi uykuya yattı.

Uykusunun en derin yerinde idi. Birdenbire, bir sarsıntı ile uyandı:

Geminin içinde bir bağırış, bir telâştır gidiyordu.

Tayfalar:

— Bordaya! İskeleye! Sancağa! Çabuk! diye bağırıyorlardı.

İkinci süvari:

— Demir at! emrini verdi.

Kaptan, hemen yattığı yerden fırladı ve geminin idaresini eline aldı. Fakat iş işten geçmişti: Gemi karaya oturmuştu.

Gece zifirî karanlıktı. Gökteki yıldızlar, sanki ortalığı aydınlatmak için çırpınıyorlarmış gibi titreşip duruyorlardı.

Kaptan, bulundukları yeri hesaplıyarak buldu:

Burası, Afrikanın batı kıyılarında, ormanlık bir yerdi ve hesapça biraz ileride bir köy olması lâzımdı. Oraya gitseler belki bir yardım bulabilirlerdi. Fakat şimdiki halde gemiyi, karaya oturduğu halde, daha büyük bir kazaya uğramaktan kurtarmak lâzımdı.

Kaptan bunu ikinci süvari ile konuşurken şöyle diyordu:

— Buralardaki denizler tuhaftır. Sular birdenbire çekilir ve karaya oturmuş olan gemi, altından sular çekildikten sonra indiği için, dayanacak yer bulamaz, devrilir. Onun için, sular çekilmeye başlar başlamaz gemiyi desteklere dayamak lâzım.

Biraz sonra, kaptanın dediği gibi, sular alçalmıya başladı. Sabaha kalmaz, sular büsbütün çekilecek ve gemi devrilecekti. Bunun önüne geçmek lâzımdı.

Kaptan emirler verdi ve beş dakika geçmeden tayfalar işe koyuldular.

Bu, çok zor bir işti: Gemiciler, alçalan sulara inmişler, yarı bellerine kadar su içinde çalışarak, ellerindeki büyük kalasları teknenin altına dayıyorlar, böylece gemiyi desteğe alıyorlardı. Bir iki saat sonra bu iş bitirildi: Şimdi sular büsbütün çekilmiş eskisinden iki, üç metre kadar inmişti. Gemi şimdi, sanki havuza çekilmiş gibi idi.

Kaptan:

— Suların bu çekilişi akşama kadar sürer, diyordu. O zamana kadar gemiyi biraz daha sulara yakın bir yere kadar çekmeliyiz ki sular yükseldiği zaman sığlıktan kurtulalım. O zaman gemi kendi kendine yüzer.

Fakat bunun için, gemideki beş on tayfa yetmezdi; başka yardımcı isterdi.

Kaptan

— Başka çare yok, diyordu. Buraya beş, on kilometre kadar uzakta sandığım bir köy olacak. Oraya gidip yerlilerden yardım isteyelim. Oradan beş, on kişi alırsak, gemiyi yüzdürmek için daha iyi çalışabiliriz.

Bunun üzerine, ikinci süvari başta olmak üzere, on, on beş kişi bir flikaya atladı ve kaptanın tarif ettiği yerdeki köye doğru gitmiye başladılar. Yerlilerin onları pek iyi karşılamıyacaklarını ve belki de, çarpışma zorunda kalacaklarını düşündükleri için böyle kalabalık ve silâhlı olarak gidiyorlardı. Ne olur, ne olmaz! Yerliler gelmek istemezlerse, onları zorla tutup getireceklerdi. Çünkü ne yapıp yapıp gemiyi yüzdürmek lâzımdı. Onların, üzerlerine aldıkları büyük bir yurt ödevi vardı. Bunu yerine getirmek gerekti.

Fakat, flika gemiden ayrılıp daha ancak kırk, elli metre gitmişti ki, birdenbire bir patlama sesi işittiler.

Dönüp baktılar:

Gemi büyük bir aydınlık ve alev içinde idi!

Hemen anladılar: Gemideki cephane ateş almıştı!

Acaba niçin?

Bunu düşünmiye vakit kalmadı: Gemiden suya atlıyan bir kaç kişi göründü: Bunlar, gemide kalan kaptanla bir iki tayfa olacaktı. Tam vaktinde gemiden atlamışlar ve canlarını kurtarmışlardı.

Flika hemen yolunu değiştirdi ve gemiye doğru döndü. İçinden atlayan üç, dört gemici, suya atlıyanları kurtarmıya koştular.

Gemideki cephane hep birden ateş almıştı: Birbiri arkasına patlıyor, gök yüzüne alevler ve koyu bir duman yükseliyordu.

Fakat, cephane niçin ateş almıştı?

Bunu, ancak kaptanı sudan kurtarıp flikaya aldıkları zaman öğrendiler.

Kaptan şöyle anlatıyordu:

— Uzaktan bir düşman harp gemisi gördüm. Gemimizin ateşler içinde kaldığını görünce uzaklaştı: Dikkatle bakın, göz kesiminde göreceksiniz. Onun bu yana doğru geldiğini görünce tehlikeyi anladım: Gemimiz karaya oturmuştu ve kurtarmıya vakit kalmadan düşman buraya gelip bizi esir alacak ve cephanelerimizi ele geçirecekti. Bu millet emanetini, düşmanımızın eline geçmektense havaya göndermeyi doğru buldum. Yurdumuz sağ olsun ve biz sağ olalım: Ödevimizi yeniden yerine getiririz.

Kaptanın bu erce davranışını herkes içinden kopup gelen bir heyecanla alkışladı: Bu kahraman kaptan, bu uğurda canını bile tehlikeye koymuştu.

Vahi Gündoğ

DALAYLAMANIN SARAYINDA
KARŞI GELECEK OLURSAM BENİ YA. KALARLAR. HAPSEDERLER. OZAMAN KIZI KURTARMAK ÜMÜDÜ KALMAZ.
İŞTE BURADA!
YINE BİR OYUN OYNADI! ELBİSESİNİ BIRAKIP KAÇMIŞ!
SANDUKADA DEGİLMİŞ'HA. NEREYE GİTTİ ACABA?
TAHAF ŞEY! ELBİSENİN ÜZERİNDE BİR KAÇ TEL SAÇ BUL M. BUNLAR ÇANG'IN AVUCU BULU- NAN SAÇLARIN TIPKISI.
SARAYA GELİN ALMAK İSTEMEYEN KIZ BURAYA SAKLANMIŞ GELDİĞİMİZİ DUYUNCA KAÇMIŞ. SARAYIN İÇİNDE ARAYALIM.
BİRİMİZ KALSA. İYİ OLUR. BELKİ KIZ. YENİDEN BURAYA GELİR.
PEKÂLÂ. Lİ OH'İLE SEN BURADA KAL. İKİ KİŞİ OLURSANIZ DAHA İYİ OLUR.
EMREDERSİN PEY FU.
SEN GİT, SARAYA ÇIKAN YERALTI KAPISINA BAK BÜTÜN KAPILARI GÖZ ALTINA ALMIŞ OLURUZ.
PEY FU BANA BURADA KAL DEDİ. BEN SENİ DİNLEMEM.
YANLIZ KALINCA KUBİLAY. YANINDAKİ ÇİNLİYİ UZAKLAŞTIRMAK İSTİYOR.
YA, ÖYLEMİ! AL SANA!
HEY BANA BAK! İŞİ DÖĞÜŞE DÖKERSEN SENİN ÇENENİ KIRARIM.
DUR! DUR! DEDİĞİNİ YAPACAĞIM.
A! SEN ÇİNLİ DEĞİLSİN!
İYİ ANLADIN! YANLIZ, YALVARIRIM SANA BUNU KİMSEYE SÖYLEME. SANA İSTEDİĞİN GİBİ HİZMET EDERİM.
ARKASI VAR

İYANA
İYANA YENİ BİR MOTO-
UN PARCALARINI ÇALAN
HAYDUTLARIN PEŞİNE
DÜŞÜYOR. ONLARI ELİNE
EÇİRİYOR. FAKAT SON-
RA YİNE ÇALDIRIYOR.
ŞİMDİ ARKADAŞI BRÜS-
E İLE KÖYLÜ KILIĞIN
A HAYDUTLARIN PEŞİNDE.
LAYKUNG KÖYÜ ÇİN DIVARI-
NIN SOLUNDADIR. ORADAKİ
DAĞLARDA KOĞUKLAR VARDIR.
BU KOĞUK-
LARI KİM KU-
LLANIYOR
KARŞIMIZA BİRİ ÇI-
KARSA SİZ UZAK
DURUN BEN KONUŞURUM.
KARŞIDA
BİRİSİ VAR!
ÇIKMAZDAYIZ.
ACABA NE YANA
HAYO KÖYLÜLERİN
ARASINA KARIŞTI.
MOTUNGUN YERİNİ
ONLARDAN ÖĞRENİR.
DİYANA İLE BRÜSSE
KÖYDE HAYDUTLARI
ARIYORLAR..
DAĞLARA ÇIKAN YOLU
ÖĞRENDİM. MOTUNG ORA-
DAN GİTMİŞ
OLACAK.
BRAVO!
ÖYLE İSE HE-
MEN ÇIKALIM.
BURADAN GEÇMİŞ-
LER BAKIN İZLERİ-
NE..
EVET AMA ÇALI-
LIKLAR ARASIN-
DAN GİDELİM Kİ
GÖRMESİNLER.
AKŞAM KARANLIĞIN-
DA YOLA ÇIKMIŞLARDI.
ARKAMDAN GELİN. BEN
ÖNÜMÜ BİRAZ GÖRÜYORUM.
AY ÇIKIPTA BİZİ
AÇIĞA VURMASA
BARİ..
BRÜSSE! BRÜSSE!
NEREDESİN?
ACABA NEREDE-
LER? BEN ONLARI
ARKAMDAN GELİ-
YOR SANDIM.
SESLENMEKTEN KOR-
KUYORUM. GERİ DÖNÜP
ARAYAYIM BARİ..
YOLUMU KAYBETTİM!
BURADAN NASIL
ÇIKACAĞIM!
?
NE KORKUNÇ YER!
BU MAĞARADA
KİMSE YOK GALİBA.
A! KAPI ARKAMDAN
KAPANDI!..
HOŞ GELDİNİZ
KÜÇÜK BA-
YAN!..
MO
TUNG!
ŞU YANA GİDİNİZ.
GELİYORUM.
ŞİMDİYE KADAR SİZ BENİ
ÇOK UĞRAŞTIRDINIZ. FA-
KAT ARTIK BİTTİ..
NE DE-
DİNİZ?
NE DEMEK İSTEDİĞİMİ BAKTA AN-
LA! İŞTE ARKADAŞIN!
ÖTEKİDE YANDAKİ ODA-
DA...
BRÜSSE!
29
ARKASI VAR.

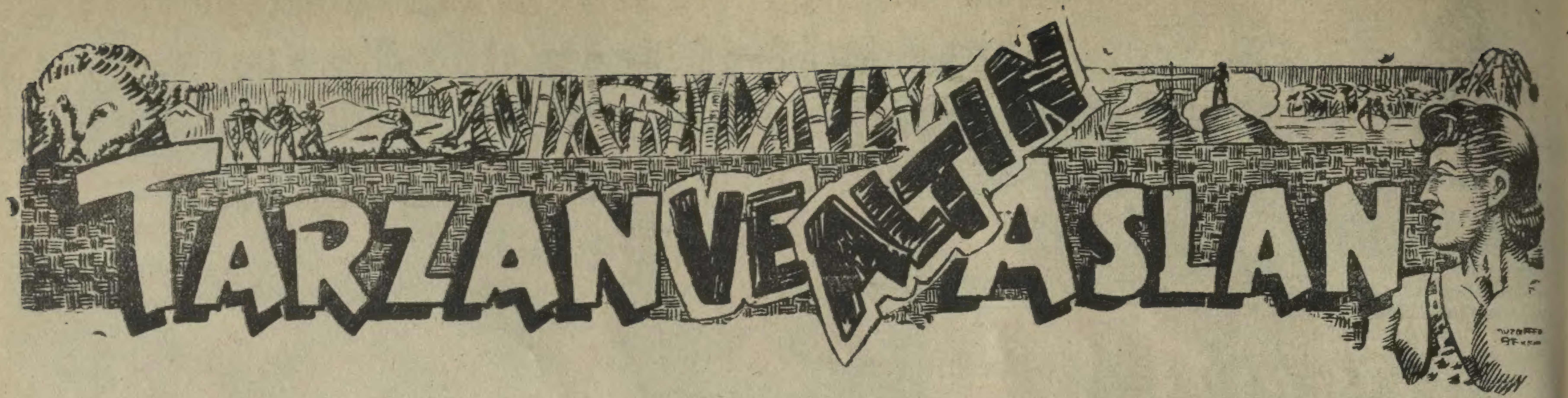

— 29 —

(Geçen Sayıdan Devam)

— Beni buradan kovuyor musunuz? Dedi. Ben sizin eski arkadaşınız değil miyim?. Ne olur! Bana yardım edin. Açım, yorgunum. Bırakın geceyi şurada geçireyim, biraz karnımı doyurayım!

Fakat Esteban taş gibi kaskatı idi ve Kraski'nin sözlerine biraz olsun yumuşamıyordu.

— Burası Londra değil, dedi, insanlar birbirine yardım etmek zorunda değildirler. Burası yaban ormanı. Burada herkes kendi başını düşünür. İş becerenin kılıç kuşananındır.

Fakat, Flora Esteban'ın sözünü kesti ve:

— Ne katı yürekli adamsın, Esteban! dedi. Sizin zaten hep zayıflara, düşmüşlere gücün yeter. Zulmünü bize gösterirsin sade..

Sonra ötekine döndü:

— Gitme, kal burada, Kraski, dedi, Ben de bu adamın elinden kurtulmak istiyorum. Beni tek başıma bırakırsan halim daha fenalaşır. Yardım et bana!.

İşin kötülüğünü ve eski arkadaşının kendisine karşı birleşeceğini gören Esteban hemen tabancasına davrandı. Karl ondan atik davrandı ve:

— Çekil, Flora! diye haykırarak Esteban'a ateş etti.

Flora çekilerek kurşuna yol vermişti. Fakat öteki yere yatmış ve kurşundan kurtulmuştu. Kroki, bu ilk kurşunu boşa gidince bir el daha ateş etmiye hazırlandı. Fakat bu sefer de Esteban atik davrandı ve Karl'ın üzerine ateş etti.

Kraski, göğsünden vurulmuştu. Bir çığlık atarak sırt üstü devrildi.

O zaman, Esteban, dumanı hâlâ tütmekte olan tabancası elinde, öldürdüğü adamın yanı başına geldi. Diz çöküp üzerini aramıya başladı. O zaman koynundaki çanta eline değdi. Hemen gömleğinin yakasından içeri elini attı ve elmas çantasını aldı, kulübeye geldi.

Orada Flora bir köşeye oturmuş, başını ellerinin arasına almış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Esteban onu ağlar görünce:

— Ne ağlıyorsun? dedi. Yufka yürekliliğin lüzumu yok. Bırak şu ağlamayı canım!. Yeryüzünde Krasko gibi bir adam eksik olmuş, ne çıkar!.

Bunları söylerken bir yandan da elindeki çantayı açıyordu. İçinin elmas dolu olduğunu görünce sevincinden az kaldı küçük dilini yutuyordu:

— Elmas! diye haykırdı. Hem de ne elmas! Her biri bir define! Yüzüme tokat vur bakayım, Flora, rüya mı görüyorum, Hakikat mi anlıyayım!

Flora evvelâ şaşkın şaşkın baktı. Sonra gözlerinin yaşını silerek

— Getir bakalım şu elmaslara, İsteban, dedi.

Adam, elmasları çantadan avucuna dökerek Flora'nın önüne yerlere serpti.

Kadın, yerlere dökülen elmasları toplamıya başladı. Esteban:

— Görüyor musun, Flora? diyordu. Bütün bunlar benim! Daha doğrusu bizim! İkimiz de zengin olduk gitti!

Flora sesini çıkarmadı. Esteban'a karşı duyduğu nefret, onun elindeki bu elmasları görür görmez, birdenbire silinmiş mi idi? Yoksa asıl hislerini belli et-

— Devamı 11 inci sahifede —

Resimli edebiyat bilgisi

Elveda "Ugurlu Taşhan„ ver elini kızıl elma yolu

— 9 —

(Baş tarafı geçen sayıda)

— Öpeyim elini Bali bey amca!..

— ....

— Öpeyim elini dedeciğim!..

— Öpeyim elini Ali ağa!. Öpeyim elini Veli ağa!..

. . . .

Yetim Ahmet «Uğurlu Taşhan» dakilerle vedalaşırken, onların ayrı ayrı ellerini öpmüş idi; Kara Bali bey mercan saplı ve gümüş kınlı bir hançer; Ali ağası güzel bir av çakısı, Veli ağası da gümüş bir su tası yadigâr vermişlerdi.

Yetim Ahmet «Kara Bulut» una binerken, Karabaş köpekle alabaş köpek, onunla beraber gitmek için zincirlerini koparırcasına çırpınıp bağırmağa başlamışlardı.

Budine giden yol, bir tepenin sırtında kıvrılıp dönerken, Yetim Ahmet, son bir defa arkasına bakmıştı: Uğurlu Taşhan, uzakta, kırmızı kiremit döşeli çatısile ufacık kalmıştı; önünde karınca gibi karaltılar görünüyordu, bunlar Musulu dede ile Ali Veli miydi?..

Yetim Ali, Karabulutun üstünde doğruldu:

— Elvedâ uğurlu Taşhan!. dedi.

Demirbaş Hasan Pehlivan da atını mahmuzlayarak:

—Ver elini Kızılelma yolu!. dedi.

Çocuk da altındaki cins tayı mahmuzlarken pehlivanın sözünü tekrar etti:

— Ver elini Kızılelma yolu!..

Yolun iki yanında, kırlar, gözün alabildiğine bir çamur denizi halinde idi; yol da, boydan boya irili ufaklı gölcüklerle bölünmüştü; hayvanlar, sık sık diz kapaklarına kadar suya girip çıkıyorlardı.

Bir adamı denemek için atalarımız:

— Ya bir kaptan aş yemeli.

— Ya beraber yola çıkmal!..

derler. Demirbaş Hasan Pehlivan da, yolda, Yetim Ahmedi, kendisine duyurmadan bir göz sınadından geçiriyordu; evvelâ, daha ilk günün akşamı şunu görmüştü Yetim Ahmet, ata çok güzel biniyordu. Bunda şaşılacak bir şey yok gibi görülürdü, çünkü her Türk çocuğu ata binmesini bilirdi. Fakat, on üç on dört yaşında bir çocuğun, on saat at sürmesi ve altındaki hayvanı yormadan kullanması ayrı bir hüner, bir bilgi sayılırdı.

Dereden tepeden konuşarak gidiyorlardı. Çocuk sonsuz bir merak alemi içinde idi. Bir çok sualler soruyor, Pehlivan da gücü yettiği kadar cevap vermeğe çalışıyordu. Ahmedin Budinli cenkerinden ilk sorduğu şeylerden biri «Kızılelma» olmuştu:

— Kızılelma nerede Pehlivan ağa?..

Demirbaş Hasan Pahlivan:

— Kızılelma.. Kızılelmada:..

dedi; fakat, çocuğun bundan bir şey anlamadığını görünce ayni suali içinden bir kere de kendi kendine tekrar etti: «Kızılelma nerede?..». Bunu Pehlivan da bilmiyordu. Çocukken öğrendiğine göre, Kızılelma, üç pehlivanın kollarını açtıkları zaman ancak kuşatabilecekleri kadar büyük altından bir elma idi. Bu elmanın, Budinde olduğunu söylerlerdi. Rahmetli Koca Sultan Süleyman Budini aldığı zaman, askerlerin ilk işi Kızılelmayı aramak olmuştu. Fakat Budinde bu altın elmayı bilen yoktu. Yalnız bir ihtiyar papaz, Kızılelmanın daha uzakta, Nemçe ilinin en büyük şehri olan Beç (1) de, büyük kilisenin en büyük kulesinin üzerinde olduğunu haber vermişti. Askerler, Budinde, kıral sarayının önünde toplanmışlar, Budin fatihi Süleymana:

— Kızılelmaya kadar gidelim!..

diye bağırmışlardı. Ondan sonra, rum illerinde cenge giden askerler arasında, Nemçe ve Alaman illerine akın eden akıncılar arasında «Kızılelmaya kadar gideriz!..» sözü bir cenk nârası olarak yerleşip kalmıştı.

Şimdi Yetim Ahmet de «Kızılelma nerede?..» diye soruyordu. Çocuk pehlivanın cevabından bir şey anlamadı; fakat, Pehlivanın hatırını kırmamak için :

— Pehlivan ağa!. dedi.. Ben seninle Kızılelmaya kadar gideceğim!.. Pehlivan dizginleri çekmiş, tırıs giden hayvanını birdenbire, yere mıhlar gibi durdurmuştu; şimşek gibi bir hareketle, bir adım ileride de Yetim Ahmedin hayvanı durmuştu; Pehlivan, gözlerini çocuğun gözlerine dikerek:

— Kızılelma nerede diye sordun, değil mi?. dedi.

— Kızılelma, Kızılelmada!.

Demirbaş Hasan, gök yüzünde altından bir elma gibi parlayan güneşi göstererek:

— Ahmet, Kızılelma.. Güneşin battığı yerde!. dedi.

Çocuk, belinden Kara Bali beyin verdiği hançeri sıyırdı, Hançerinin ucunu batı ufkuna doğru uzatarak:

— Pehlivan ağa!. Ben seninle güneşin battığı yere kadar gideceğim!.. Ölünceye kadar senden ayrılmıyacağım!.

diye bağırdı; sonra, sol kolunu sıvayarak, hançerle, kolunu çizip kanattı, nar gibi bir çocuk kanı sızan kanlı kolunu Pehlivana uzattı. Demirbaş Hasan, Ahmedin bileğinden tutarak kolundan sızan kanı yaladı, sonra o da bıçağını çekerek kolunu çizdi ve kanlı kolunu çocuğa uzattı: Ahmet de Pehlivanın kanını yaladı. Yetim Ahmetle Demirbaş Hasan Pehlivan kan kardeş olmuşlardı. Ölünceye kadar birbirlerinden ayrılmamağa and içtiler. (Arkası var)

(1) Bugünkü Viyana şehrine eski Türkler Beç adını verirlerdi.

SEVGİLİ OKUYUCULARIMIZDAN ÖZÜR DİLEYORUZ

Faruk amcanız vatanî vazifesinde bulunurken matbaasına başka eller bakıyordu. Artık Faruk amcanız bu haftadan itibaren kendi müessesesi başına gelmiş bulunuyor. Bu sebepten iki haftadır mecmuamızın çıkması gecikti.

Sevgili okuyucularımızdan özür dileriz. Faruk amcanız yakında bütün bütün işinin başına gelecektir. Vaddettiğimiz kitaplar, intişarı geciken Çocuk Sesi, güzel sayılarımız size sunulacaktır.

Bu hata size Afacanı çok temiz ve güzel hazırladık. Elbet sizin de hoşunuza gidecektir.

Bize telefon eden, mektup yazan Afacanı arayan bütün okuyucularımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

Afacan Bilmece Koponu : 29

346

MANDRAKE
PEŞİNDE
DOSTLARIMIZ İŞİ MÜZAKEREYE BAŞLADILAR.
ABDULLAHI BULMAK TECRÜBESİNE GİRİŞELİM Mİ?
ONA BİR TELEFON EDEBİLİR MİYİZ?..
HAYIR ÇOK UZUN OLACAK. BIRAKINIZ BİRAZ DÜŞÜNEYİM.
HALBUKİ ABDULLAH GERİYE DÖNMEK ÜZERE İDİ..
DAİMA NARDANIN EVİNDEYİM. BENİ İYİ DİNLE.
BİRDENBİRE MANDRAKIN HAYALİ KARŞISINA GEDİ..
ABDULLAH BERABERİNDE GİTTİĞİN MÜFETTİŞ DEĞİL ONU TUT.
SAKİ!..
BU SEFER BEN ONU ALACAĞIM.
MANDRAKIN HAYALİ KAYBOLUR..
NELER GEÇİYOR MANDRAK. SİZİ ÇOK RAHAT GÖRÜYORUM.
HİÇBİR ŞEY DEĞİL NARDA.. ABDULLAH İLE GÖRÜŞTÜM. SAKİYI BULACAK.
MÜFETTİŞ KIYAFETİNDEKİ SAKİ ARTIK KAÇMAK İSTİYORDU
Saki HESABINI DÜZELTMEDEN ABDULLAHIN KENDİSİNE DOĞRU KOŞTUĞUNU GÖRDÜ....
BİRŞEYDEN ŞÜPHELENMİŞ OLACAK..
BU ESNADA NARDANIN EVİNDE
NEREYE GİDİYORSUNUZ DUFY?
SAKİYİ TUTMAK İÇİN ABDULLAHA YARDIMA GİDİYORUM.
ABDULLAH ONU TAKIP EDİYORDU.
BEKLE BU SEFER BENDEN KURTULAMAZSIN?
ONU KAPILI BİR KUYUDA DURDUTTU..
ABDULLAH KAPIYI KIRARAK ÇIKTI..
BANA BENZEMİŞ HA...
BU SEFERDE HAKİKİ DUFY GÖRÜNDÜ..
SAKİ ABDULLAHTAN KAÇIYORDU.
ABDULLAH BÜTÜN KUVVETİYLE SAKİYİ TAKIP EDİYORDU..
BİR BULURSAM GÖRECEĞİ VAR.
BAŞKA İSTİKAMETTEN DUFYDE ONU ARIYORDU.
ARTIK KURTULDUM ZANNEDERİM. MÜCEVHERLERİ BİR YERE SAKLAYAYIM, VE...
ABDULLAH İLE SAKİNİN ARASINDA EPEYCE BİR MESAFE VARDI..
SİZ!..
SİZE SÖYLEYECEKLERİM VAR SAKİ
YALANCI MÜFETTİŞ İLE HAKİKİ MÜFETTİŞ KARŞI, KARŞIYA İDİLER.
SAKİ DEMEK Kİ KENDİNİ BENİM YERİME KOYDUN SENİ YERE SERERİM.
ARTIK OLACAK OLDU MÜFETTİŞ.
BÖYLECE BENİ KANDIRACAĞINI MI ZANNETTİN?
YOLDA GÖRENLERE NE GÜZEL BİR SÜRPRİZ..
GEVEZELİK YETER MÜCEVHERLERİ VER. HAPSE YÜRÜ...

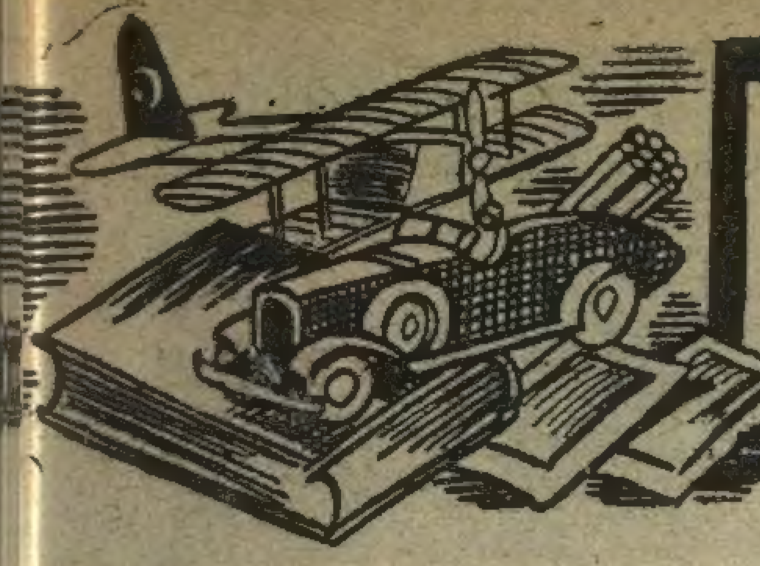

KAZANANLAR

5 inci sayı bilmecenin çözülüşü:
«Keçi»
«Erik»
«Çiti»
«İkiz» idi.

Doğru çözenler:»

— Ergün Akay, Askerî Hastahane bat subayı Rıfat oğlu Diyarbakır: Ruşen Akcin, S. 4, No. 11, Bandırma: Beyhan altunal. Beyoğlu 13 üncü İs- İnönü ilkokul S. 5 A No. 158 İstan- : 4 - Cengiz Öner, Bomonti 44 üncü kul sınıf 4 A No. 598 İstanbul: 5 - oğan Hasman, 15 inci ilkokul S. 4 A. 410. Nişantaşı, İstanbul: 6 - Müfit, okul S. 1. Ç. A. No. 93 Bandırma: İsmail, Devlet Demiryolları Sirkeci osu vagon muayene memuru oğlu nbul: 8 - Ahmet, Bakırköy P. T. T. şısında aşçı İstanbul: 9 - Orhan, Dev- Denizyolları Sanat okulu fabrika ha- ları No. 182. İstanbul: 10 - Sümer, ikapı ilk kısım S. 4 No. 212 İstanbul: — Oğuz Beşiktaş Akaretler Spor cad- i No. 86/1 İstanbul: 12 - Feridun, agümrük okulu No. 553. İstanbul: — Atilâ, Aybey ilk okul sınıf III No. Uşak Kütahya: 14 - Selçuk, Nişan- İsparta palas Ap. No. 19 İstanbul: — Faruk, Orta okul S. III B. No. 253. e: 17 - Doğan, Fatih Kıztaşı Dolap sokak No. 7 İstanbul: 17 - Mehmet, 2 inci orta okul S. 2 C. No. 560 Karşı Yaka İzmir: 18 - Zeki, Fatih Çır çır Haydar caddesiNo. 23 - İstanbul: 19 - Kandemir, Edirne Lisesi orta kısımda 1 - Ş A No. 906 Edirne: 20 - Yusuf, Reşat bey mahallesi Nafiz Paşa caddesi No. 3 Akhisar: 21 - Fahreddin, İl Tekin ilk okul S. 3. No. 605 Ankara: 22 - Halûk, Fevzi Paşa caddesi 141 No. Ankara: 23 - Orhan, Orta okul I İ. No. 2283 Eskişehir: 24 - Fevzi, Orta okul, S. 2 B. No. 520 Bilecik: 25 - Orhan. Orta okul Kabataş erkek lisesi S. 4 D. No. 1020 İstanbul: 26 - Nusret, Balaban ağa mahallesi Kurultay sokak No. 39 İstanbul: 27 - Neclâ, Kadıköy Misakı Millî sokak No. 34. İstanbul:: 29 - Rami, Orta okul S. 1 C. Ş. No. 284 Merzifon:: 30 - Zekâi, Avukat Hulûsi Ural oğlu, Denizli: 31 - Orhan, Maçka Muradiye mahallesi kalıpçı sokak No. 31/1 İstanbul: 32 - Halil, Yıldız 1 inci Pansiyonlu ilk okul S. III. İstanbul: 33 - Turhan, Sarıyer Postahanesi karşısında No. 30 İstanbul: 34 - Rauf, Değirmenci Muazzez oğlu Silivri: 35 - Kemal, 4 üncü orta okul sınıf 3 İ. No. 2462 Ankara 36 - Sevim: Altıncı Daire Müellif caddesi Neşte Ap. No. 10 İstanbul: 37 - Agâh, Kadıköy Opera Ap. Bahariye caddesi No. 27 İstanbul: 38 - Şeref, Arifiye mahallesi Bili sokak No. 9 Eskişehir: 39 - Eylûl, Terakki mahallesi Soğuk su sokak No: 1 Zonguldak: 40 - Necdet, Kadıköy 7 inci orta okul S. 2 B. No. 534 İstanbul.

Bilmece

7 harfli Yardım Kollarından birinin ismiyim. 1, 2, 3, 4, 5 inci harflerim bir renk, 1, 6, 2, 3 cü harflerim erkek değil: 6, 7 inci harflerim bayrağımızda vardır. Sevgili çocuklar. Siz bana üye olup yardım ettikçe ben de felâkete uğramış binlerce insanlara yardim ederim. Beni unutmayınız:

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız (Afacan 29 uncu bilmece işyarlığı) Posta kutusu 617 İstanbul.

ÜLKÜ KİTAP YURDU: İstanbul

TARZAN

— Baş tarafı 8 inci sahifede —

meğe çalışarak, bu haydudun elinden rtulmak için yeni bir plân mı düşünü- rdu?

* * *

Tarzan, ormanda yoluna devam eder- n, yanan köyden dışarı çıkıp orada, rada çadır kurmuş oturan yerlilere stladı. Belki Luvini'yi bulurum diye nların yanına gitti ve aralarında dolaş- . Onlarla konuştu. Fakat öğrendikleri kiden bildiklerinden farklı şeyler de- ildi. Yerlilerin hiç biri Luvini'nin ne ol- uğunu bilmiyordu.

Karısının kayboluşu üzerine, öç almak rzusu ile yanan Tarzan, elmas çantası- nı düşürdüğünün farkına bile varmamış- ı. Nihayet, aradan dört gün geçtikten onra, elmaslı saraydan çıkarken oranın bir yadigârı olarak aldığı elmasları kay- betmiş olduğunu gördü. Kendisini en iyi anlıyan arkadaşı Aslana dönerek:

— Gördün mü, şu insan ve Avrupalı maskesi altında gezen canavarları!. dedi. Elmas çantamı muhakkak onlardan biri çaldı..

Bunları ilkönce büyük bir soğukkanlılıkla ve alayla söylemişti. Fakat, kendisine eskiden de fenalık ettikleri halde Tarzan'ın bağışladığı ve yalvarıp yakarmaları üzerine iyilik etmek istediği kimselerden yine fenalık gördüğünü düşününce kan beynine sıçradı ve Aslanına dönerek:

— Gel, Jadbalja! dedi. Şimdi yalnız Luvini'yi değil, şu haydutları da arayacağız ve onlara güzel bir ders vereceğiz. Tarzan'a oyun oynamak nasıl olurmuş görsünler!.

Ertesi sabah, Peebles, Throck ve Bluber, deniz kıyısına doğru gitmek üzere tuttukları yolda ağır ağır yürürlerken bir de baktılar ki ne görsünler: Tarzan karşılarında!

Üç arkadaş, onu görünce sevinerek gülümsediler. Kendilerine yardım eden bu iyi yürekli adamı sevmiye başlamışlardı. Onunla karşılaşmalarından belki bize yine bir faydası dokunur diye memnun olmuşlardı.

Fakat Tarzan onların karşısına dikildi. Acı acı gülümseyerek ve kaşlarını çatarak onları şöyle yukarşdan bir süzdü. Sonra sert sert baktı.

O zaman Bluber:

— Ne var, bay Tarzan? dedi. Bir şeye canınız sıkıldı galiba?

Tarzan sadece:

Elmas çantamı arıyorum, dedi.

Üç arkadaş birbirlerine baktılar, sonra Bluber:

— Ben gördüm, dedi. Hangi elmaslardan bahsediyorsunuz?

Peebler'le Throk da ikisi birden:

— Ben de gördüm, dediler.

Tarzan onları yeniden gözden geçirdikten sonra:

(Arkası var)

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
Basıldığı yer: Ülkü Matbaası
Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu.
Ankara caddesi: 72
Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
Ömer Lûtfi TARHAN

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
DOKTOR FAUST, UN BİR GÜN ARKADAŞI VAĞNER İLE KIRDA DOLAŞIRKEN BULDUKLARI VE EVEGE TİRDİKLERİ KÖPEK A- TEŞE ATLAYIP ŞEYTAN MEFİSTOFELES OLARAK KARŞISINA ÇIKIYOR.
PELERİNİMİN ÜZERİNE OTUR SENİ HAYALLERÜLKESİNE GÖ- TÜRECEGİM
HEYHAT BENİM GİBİ BİR İHTİYARIN ORADA İSİ NE
SENDE ORADA HER İSTEDİĞİNİ BULACAKSIN!..
ARKASI VAR.